

Προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! ἡ Γῆ εἰσακούσασα τὴν ἀπέλπιδα ἐπίκλησίν της, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της καὶ ἀπέκρουψεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ διώκτου αὐτῆς. Ἐν τῷ ἄμα, ἐξῆλθε τῆς γῆς εὐῶδες ἠνθισμένον δένδρον. Ἐκφρων ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἔκθαμβος διὰ τὴν μεταμόρφωσιν, ἐνηγκαλίσθη τὸν κορμὸν, ἐν ᾧ εἰσέτι ἔπαλλεν ἡ ἔμφρο-
 βος τῆς διασωθείσης Πηνηίδος καρδιά, θωπεύων αὐτὸν καὶ ἐκχύνων διὰ λόγων καὶ δακρῦων τὴν κατέχουσιν αὐτὸν ἀπελπισίαν ἐπὶ τῷ συμβάντι. Ἀδυνατῶν νὰ δώσῃ τῷ δένδρῳ τὴν πρώτην μορφήν, ὠνόμασεν αὐτὸ Δάφνην ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς νύμφης, δρέψας δὲ κλάδον ἔσπεψε τὴν κεφαλὴν του λέγων: «Σὺ ἔσο πλέον τὸ σύμβολον τῆς νίκης Δάφνη, σὺ ἡ νικήσασα τὸν ἀνίκητον Ἀπόλλωνα!» Ἐκτοτε ἡ Δάφνη ἐγένετο τὸ ἱερὸν δένδρον τοῦ Θεοῦ, τῶν θριαμβευόντων τὸ στέμμα! Κατὰ τὰς ἀρματοδρομίας, ἐν γένει δὲ κατὰ πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀγῶνων ὁ νικητὴς ἐλάμβανε κλάδον ἢ στέφανον δάφνης, τεκμήριον δόξης καὶ θριάμβου.

Ἀθῆναι Φεβρουάριος 1895

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Θ. ΠΑΠΠΑΚΩΣΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ

Καὶ πηγαίνω στὴ βρυσούλα
 Ὅπου ρχόσουν μὲ χαρὰ
 Καὶ λουζόσουν τὴν αὐγούλα
 Στάσημένια της νερά,

Ὅμως σὰν νὰ κλαίῃ γιὰ σένα
 Καὶ τολόδροσο νεράκι,
 Τραγουδάει ἐκεῖ ὀλοένα
 Λυπημένο τραγουδάκι.

Πάω στὸ δάσος πάλε πέρα
 Ὅπου ρχόμαστε ἀγκαλιὰ
 Καὶ γροικύσαμ' ὀλη μέρα
 Ποῦ λαλοῦσαν τὰ πουλιά,

Μὰ κ' ἐκεῖνα τώρα ἐσένα
 Σὰ δὲ βλέπουνε μαζί μου
 Κελαϊδοῦνε λυπημένα
 Καὶ πιὸ θλίβουν τὴν ψυχὴ μου.

Πάω μακρὰ καὶ στάκρογιάλι
 Ποῦ τὸ κῦμα χαρωπὸ
 Μᾶς κρατοῦσε τότε ἀγάλι
 Τῶν φιλιῶν μας τὸ σκόπό,

Μὰ κι αὐτὸ χωρὶς ἐσένα
 Σὰ μὲ βλέπει ἐκεῖ, μονάχο,
 Δέρνεται ἄγρια, ἀπελπισμένα
 Στου γιாலοῦ τὸν ἔρμο βράχο!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

